

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący nieproporcjonalnego charakteru formy rozstrzygnięcia

Zaskarżona decyzja stanowi naruszenie zasady proporcjonalności, ponieważ decyzja stanowi pierwszy środek w ramach prowadzonego przeciwko skarżącej dochodzenia, a skarżąca była gotowa do udzielenia informacji.

— Rozporządzenie Rady (¹) (WE) nr 1/2003 wprawdzie nie przewiduje hierarchii między zwykłym żądaniem informacji a decyzją w sprawie wezwania do udzielenia informacji. Nie zmienia to jednak faktu, że przy wyborze środka w wyjaśniającego należy brać pod uwagę zasadę proporcjonalności.

— Żądanie informacji na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 stanowi względem decyzji w sprawie wezwania do udzielenia informacji na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 środek łagodniejszy i równie skuteczny w przypadku przedsiębiorstwa gotowego do udzielenia informacji.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003

Zaskarżona decyzja nie odpowiada wymogom co do wskazania podstawy prawnej zgodnie z art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003.

— Komisja nie powołuje żadnego konkretnego zarzutu popełnienia czynu, a informacje wymagane w drodze żądania informacji dalece nie pozostają w związku z rzekomym zarzutem popełnienia czynu.

— Żądanie informacji nie jest zatem konieczne dla dochodzenia Komisji. Wykazanie naruszenia prawa kartelowego nie może być przeprowadzone w oparciu o zażądane informacje.

3) Zarzut trzeci dotyczący wyznaczenia terminu w sposób nieproporcjonalny.

Termin dwóch tygodni na złożenie odpowiedzi na pytanie 11 był dla skarżącej niewystarczający.

— Komisja bez podania przyczyny skróciła w zaskarżonej decyzji w porównaniu z projektem decyzji termin do złożenia odpowiedzi na pytanie 11 z dwóch miesięcy do dwóch tygodni.

— Odpowiedź z zachowaniem terminu wyznaczonego na dwa tygodnie była dla skarżącej niemożliwa. Przedłużenie terminu zostało jednak kategorycznie odrzucone przez Komisję.

— Dłuższy termin był absolutnie konieczny ze względu na zakres żądanych informacji, trudności w ich zebraniu, jak również indywidualną sytuację skarżącej.

4) Zarzut czwarty dotyczący niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji

Zaskarżona decyzja jest nienależycie uzasadniona.

— Z zaskarżonej decyzji nie wynika sformułowany przeciwko skarżącej zarzut popełnienia czynu. Nie wynika z niej również, w jakim związku pozostają żądane informacje z rzekomym zarzutem popełnienia czynu.

— Brak jest również, ogólnie rzecz biorąc, dostatecznego uzasadnienia wyznaczenia terminu, jak również skrócenia z dwóch miesięcy w projekcie decyzji do dwóch tygodni, terminu przewidzianego na odpowiedź na pytanie 11.

5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa do obrony skarżącej

W związku ze stworzoną przez Komisję presją czasu naruszono prawo do obrony skarżącej, w szczególności jej ochronę w związku z możliwym przyznaniem się do popełnienia naruszenia.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu. (Dz.U. 2003, L 1, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2011 r. — Eurallumina przeciwko Komisji

(Sprawa T-308/11)

(2011/C 238/52)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Eurallumina SpA (Portoscuso, Włochy) (przedstawiciele: V. Leone, avvocato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

Tytułem żądania głównego:

— o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości w odniesieniu do Eurallumina.

Tytułem żądania ewentualnego:

— o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w odniesieniu do środka przyjętego na podstawie dekretu z 2004 r. i w konsekwencji art. 3 zaskarżonej decyzji dotyczącego nakazu odzyskania pomocy od Eurallumina.

Tytułem dalszego żądania ewentualnego:

— o stwierdzenie nieważności art. 3 zaskarżonej decyzji w części dotyczącej nakazu odzyskania pomocy od Eurallumina.

W każdym razie

— o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji która:

kwalifikuje środek o którym mowa art. 1 dekretu prezesa rady ministrów nr 14042 z dnia 6 lutego 2004 r. (zwanego dalej „dekretem z 2004 r.”) i w uchwałach Autorità per l'Energia Elettrica e il Gas [organu ds. energii elektrycznej i gazu zwanego dalej „AEEG”] przyjętych w jego wykonaniu (zwanym dalej łącznie „środkiem przyjętym na podstawie dekretu z 2004 r.”) jako nową, bezprawnie przyznaną i niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc nakazując jej odzyskanie;

kwalifikuje jako nową pomoc niezgodną ze wspólnym rynkiem notyfikowany przez Włochy środek o którym mowa w art. 11 ust. 12 ustawy nr 80 z dnia 14 maja 2005 r. przekształcającej dekret ustawodawczy nr 35 z dnia 4 marca 2005 r. (zwanym dalej „ustawą 80/2005”) i uchwałę przyjętą przez AEEG w celu jej wykonania (zwanym dalej łącznie „środkiem przyjętym na podstawie ustawy 80/2005”).

Na poparcie skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia ogólnej zasady dobrej administracji

Skarżąca uważa, że Komisja popełniła błąd oceniając dwa wspomniane wyżej środki razem, podczas gdy wymagały one oddzielnej oceny z poszanowaniem ich obiektywnej różnicy w zakresie podstawy prawnej, adresatów i przewidzianego mechanizmu kompensacji. Okoliczność ta spowodowała kumulację argumentów wykorzystanych przez Komisję utrudniająca obronę.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia i błędnego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE w odniesieniu do pojęcia pomocy państwa.

Skarżąca twierdzi, iż Komisja błędnie uznała dwa środki za pomoc państwa ponieważ obydwa nie spełniają wymogu korzyści w stosunku do zwykłych warunków rynkowych, która grozi zakłóceniem konkurencji i wpływa na wymianę handlową we Wspólnocie. W szczególności:

jeżeli chodzi o środek przyjęty na podstawie dekretu z 2004 r. to nie zapewnia on żadnej korzyści ponieważ stanowi on jedynie rozszerzenie na inne podmioty środka uznanego przez Komisję za niestanowiący pomocy w przypadku „Alumix”⁽¹⁾, w odniesieniu do której Komisja stwierdziła że taryfa opłat za energię elektryczną nie stanowi korzyści dla tego przedsiębiorstwa. Ponadto środek przyjęty na podstawie dekretu z 2004 r. nie może mieć wpływu na wymianę handlową we Wspólnocie — jeżeli chodzi o Eurallumina — ponieważ rynek aluminium jest deficytowy w UE i ewentualnego ograniczenia jej działalności nie wyrównałby wzrost wywozu przez podmioty z innych państw członkowskich, które już działają wykorzystując pełnię ich zdolności;

jeżeli chodzi o środek przyjęty na podstawie ustawy 80/2005 to nie zapewnia on korzyści w stosunku do zwykłych warunków rynkowych ponieważ w świetle anomalii na rynku energii we Włoszech — a przede wszystkim na Sardynii gdzie sztucznie utrzymywana jest

wysoka cena energii elektrycznej z powodu braku połączeń z kontynentem — odniesienie do giełdowej ceny kształtowanej na poziomie europejskim jest uzasadnione przy ocenie taryfy stosowanej jako „rynkowa” w zakresie działalności beneficjentów. Co się tyczy wymiany handlowej we Wspólnocie zachowują ważność te same uwagi co w przypadku środka przyjętego na podstawie dekretu z 2004 r.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia i błędnego zastosowania art. 107 ust. 3 TFUE dotyczącego odstępstwa w odniesieniu do pomocy regionalnej, o której mowa pod lit. a).

Skarżąca twierdzi że Komisja popełniła błąd uznając, iż dwa środki nie były zgodne ze wspólnym rynkiem jako pomoc regionalna. W szczególności zaś z uwagi na:

istnienie niekorzystnej sytuacji regionalnej wynikającej z braku połączeń Sardynii z kontynentem niekorzystnie wpływającej na zaopatrywanie beneficjentów w energię elektryczną oraz okoliczności iż „energożerni” beneficjenci stanowią szkielet struktury produkcyjnej wyspy w istotnej części determinując poziom zatrudnienia na wyspie;

proporcjonalny i adekwatny charakter omawianych środków w celu zniwelowania takiej niekorzystnej sytuacji jako środków przejściowych zmierzających do uniknięcia wyniesienia się beneficjentów i powziętych w oczekiwaniu na usunięcie strukturalnej niekorzystnej sytuacji, w drodze podjętych już i ukończonych obecnie przez państwo włoskie inicjatyw, odpowiednich w celu stworzenia wystarczających połączeń z Sardynią oraz w drodze szczególnych inwestycji w wydajność, które zobowiązały się przeprowadzić same przedsiębiorstwa;

czasowy i de facto słabnący charakter dwóch środków.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych — brak uzasadnienia.

Skarżąca twierdzi że Komisja nie uzasadniła w wystarczający sposób decyzji w szczególności w odniesieniu do:

różnicy pomiędzy środkiem przyjętym na podstawie dekretu z 2004 r. oraz środkiem o którym mowa w decyzji „Alumix”;

istnienia potencjalnego zakłócenia konkurencji i wpływu na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi;

proporcjonalności środka przyjętego na podstawie dekretu z 2004 r.

- 5) Zarzut piąty dotyczący błędów w ocenie przy badaniu okoliczności usprawiedliwiających uzasadnione oczekiwania

— Skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie oceniła, iż po stronie Eurallumina nie istniały okoliczności usprawiedliwiające uzasadnione oczekiwania w odniesieniu do tego, iż środek przyjęty na podstawie dekretu z 2004 r. nie stanowił pomocy.

⁽¹⁾ Opublikowana w Dz.U. C 288/4 z dnia 1.10.1996, s. 4.